

PRESENTACIÓ

Com un de tants veïns del nostre poble passo una i altra vegada per la nova plaça que s'està explanant junt al pont de la Sagrera. La monotonia del mateix paisatge de tants anys va essent reemplaçada per una altra monotonia, la de l'aspecte que tindrà quan serà definitivament acabada i a la que ens habituarem del tot, tal com havíem fet amb l'anterior. Si arribem a vells i es presenta l'ocasió, explicarem que allà hi havia un torrentot amb un caminet per anar a Cal Lampista, i a l'altra costat el Camí de la Font. Que el torrentot era brut i embrossat, amb arbres i arrels, on saltaven i brincaven els xavals del veïnat. Per cert que d'una d'elles anys enrera vaig ajudar a sortir-ne al Miquel de Cal Bassa, que hi havia quedat penjat mig de cap per avall i que escridassava de valent. Potser també diríem que entre les terres de l'explanació s'hi han trobat restes de ceràmica romana, segons testimoni d'En Josep de Cal Francès. I si les recordéssim diríem moltes altres coses del cas, tot a plena consciència. Del que segurament no tindríem tanta consciència és de la missió que en aquells moments exerciríem: la de fer història, seguint una de les seves bases més fermes, la de la tradició popular.

Passava per la plaça i recordava com era fa uns dies i alguns detalls ja s'esvaeixen. Quantes coses han canviat des que estic ací. Penso en el primer dia, fa 25 anys, que vaig arribar al Vallès, en el primer, força més tard, que vaig veure Sta. Eulàlia amb la impressió dels pinetons de Can Burguès. El primer que vaig pujar aquesta costa per la carretera rural i polsinosa, i que vaig recrear-me contemplant aquest paisatge que sols nosaltres portats per l'hàbit trobem indiferent, però que és esplèndid de veritat. Pocs anys abans la costa era encara bosc, del record de molts. Ara és una mar de torres i d'estiueig. Quant ha canviat i, realment, que pocs coneixen bé aquests canvis. Hem d'esperar a vells per a contar-los?

Però siguem sincers, creiem que llavors recordarem bé i els detalls? En general, no. Són pocs els que saben recordar i al mateix temps saben explicar. Així s'esvaeixen moltes dades que a tots ens agrada reviure, el que explica perquè se sent jove, el que escolta, perquè li sembla viure dues vides.

He tingut sentades amb veïns que saben explicar. N'hi ha molts a Santa Eulàlia; alguns no hi són ja. Tots de mitja edat endavant, un xic crítics, potser escèptics, però saben fer bé la nostra història, aquesta que ens proposem començar aquest any donant estadístiques del present i buscant coses del passat que ens les diran fredament uns paperots empolsinats, i viva i calorosament alguns d'aquests que saben recordar i explicar. No és feina d'un temps. Cada any un pas més i mai s'acabarà la tasca mentre el món segueixi. Aquesta és la nostra fi. Cercar els records de boca de qui millor els coneixi i fer-los arribar a tots com el que són: la nostra història.

J. C. B.